

Милан Вучићевић

СИНОВИ

Јутро. Мој четворогодишњи син Марко и ја корачамо према обданишту... понегде се, ма тамном тротоару, љескају зелене и златне јабуке

спушта се вечерњи сутон... дува тонао ветар... раздрагани лутамо ливадом... када загазимо у густу траву око наших ногу прхну уплашени скакавци: тамни, зелени, сиви

виде се прве звезде... излазимо из воћњака... Марко радосно крикну и убра јабуку. Потом снажно загризе у црвенкасти плод... топлом тамом просину влажно слатко светлугање његових усана

2

ранојесења ноћ... приградске ледине... дизалице, пусто градилиште... омамљена самотном шетњом свест се слива са месечином...

враћам се кући... у Лекијевом зараслом дворишту, и а к о с у м у с и н о в и т у, влада необична тишина... пламен ватрице покрај оградe весело пуцкета трепери и обасјава м и р н а угонула лица ((*моја разнежена машина почиње да ради: дирљиви древни њризор њасишра — оџац и два сина, њод звезданим небом, обожено-уморно-ведро зуре у ваџру*))... влати високе траве упијају јарке одсеве, они ћуте загледани у растућу хрпицу жара... један од синова се тргну и упиљи

у старца... глас му је био промукао, суров... „ах, има да те закољем једног дана... да знаш!...” — лице сво у ожилцима, прекри тамна гримаса... старчић Леки је и даље мирно пушио... загледан у слабе пламичке гласно уздахну... други син погледа у мом правцу... убрзах корак...

шуште
крошње

3

плодови ударају о топлу ноћну земљу: слатко добовање... цвокот у светлом прстену... у ствари, могућа о д с у т н о с т Б о г а из бесконачних простора, ужасава Паскала... помислих на расањено искусно хуљење... на зрелину стрепње... на крушке у трави... на допламсале бесове... на сањивост и љуљашку... на свест која уме са празнином

4

топао октобарски дан...

плаво небо, златно дрвеће... бака, отац и ја изађосмо у двориште... „синко, сама сам... дувари ме једу”, изусти она: утонух у „мисли”, стидну дубљу „одбрану” (*зелено-рујни виноград у коме гроздови додирују влажну земљу, сунце на заласку обасјава огроман орах, дува благ ѝойао вейшар; ћелави дебељко бронзане лобање ѝојсудно зури*)... ваздухом лебди ѝрашина... као да Ум ѝецкају и ѝробијају честице вишњег

ѝосѝања,
чисѝи нежни склад
мрѝвих и даха овдашње
свейлосѝи:

ѝаведри ѝокреѝи видљив
у ѝрејерењу

лишња:

ка ѝ и л а р и м а
а ѝ с о л у ѝ а

5

мисли о покланима

као
влага
на зиду

фреска-врт

првозлатни
улар
тишине:

мисли сличне капљицама крви
сред бесполних катакомби:

крст
нестаје
у златној
дубини

осног призора:
светлост се грозничаво

лепи за
његово лице
непреболни

руб
целине